

«Ὡστε, αγαπητοί μου, καθώ ς πάντοτε υπηκούσατε, ουχί ως εν τη παρουσία μου μόνον, αλλά τώ ρα πολύ περισσότερον εν τη απουσία μου, μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτώ ν σωτηρίαν□ διότι ο Θεός είναι ο ενεργώ ν εν υμίν και το θέλαιν και το ενεργεύν, κατά την ευδοκίαν αυτού» (Φιλιππησίους,β΄:12-13)

Η κύρια επιθυμία του Πατέρα Θεού είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας (Α΄ Τιμόθεον,β΄:4). Αυτό το απέδειξε στέλνοντας τον Υιό Του τον μονογενή έτσι ώ στε να μη χαθεί ο καθένας που θα πιστέψει σ΄ Αυτόν, αλλά να έχει αιώ νια ζωή (Ιωάννης,γ΄:16). Αυτή η κατά χάρη σωτηρία κάθε αμαρτωλού που μετανοεί και πιστεύει στον Ιησού Χριστό, αποτελεί το κυρίαρχο μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Σύμφωνα με το ευαγγέλιο, η σωτηρία του αμαρτωλού, γίνεται με τη πίστη του στον Ιησού Χριστό, σαν τον Υιό του Θεού που πέθανε για τις αμαρτίες του και αναστήθηκε για τη δικαίωσή του. Αυτή η πίστη κατά κανόνα□ συνοδεύεται με την αυτόβουλη απόφαση του πιστού να βαπτιστεί στο νερό, σύμφωνα με τα γραμμένα: ‘Όστις πιστεύση και βαπτισθή, θέλει σωθή□ όστις όμως απιστήση, θέλει κατακριθή’ (Μάρκος,ις΄:16), ‘Συνετάφημεν λοιπόν μετ’ αύτοϋ δια τοϋ βαπτίσματος είς τόν θάνατον, ίνα καθώς ό Χριστός άνέστη έκ νεκρών δια τής δόξης τοϋ Πατρός, οϋτω και ήμείς περιπατήσωμεν είς νέαν ζωήν’ (Ρωμαίους, ς΄:4). Συνεπώ ς μετά το βάπτισμα ο αναγεννημένος χριστιανός καλείται να περπατήσει σε μια νέα ζωή ελεύθερος από την αμαρτία και τότε αρχίζει ο αγώ νας του για να κρατήσει την δωρεάν σωτηρία που του χάρισε ο Κύριος. Αυτός ο αγώ νας είναι να απαρνηθεί τα πράγματα εκείνα του κόσμου που δεν είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Ακόμα καλείται να απαρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώ σει το σταυρό που θα του δώ σει ο Κύριος και να Τον ακολουθεί κάθε μέρα (Λουκάς,θ΄:23).

Ο φόβος και ο τρόμος που απαιτεί η διατήρηση της σωτηρίας, αποδεικνύουν ότι η σωτηρία μπορεί να χαθεί αν δεν προσέξουμε. Αν δεν μένουμε στις προσευχές και στον καθημερινό πνευματικό αγώ να, διατρέχουμε το κίνδυνο να μην ακολουθούμε τον Κύριο και να παρασυρθούμε σε κοσμικά φρονήματα και σε επιθυμίες που είναι ενάντια στο συμφέρον της ψυχής μας. Γι’ αυτό ο Κύριος μας εφιστά την προσοχή όταν μας λέει ‘αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, δια να μη εισέλθητε εις πειρασμόν. Το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής’ (Ματθαίος,κς΄:41). Αυτός ο φόβος διατηρεί τον χριστιανό σε πνευματική

επαγρύπνηση και τον κρατάει κοντά στον Κύριο, με υπακοή στο θέλημά Του. Επίσης αυτός ο φόβος θα τον βοηθήσει να αποκτήσει την 'άνωθεν σοφία', ώ στε να μένει ταπεινός, να εννοεί το λόγο του Κυρίου, να ιεραρχεί σωστά τις ανάγκες του και να εξαγοράζει σωστά τον χρόνο του. Ο δε Κύριος που επιβλέπει στον συντετριμμένο το πνεύμα και στον τρέμοντα τον λόγο Του (Ησαΐας, ξς':2), θα βεβαιώνει τον πιστό ότι είναι μαζί του σε αυτόν τον αγώνα, με το να του χορηγεί δύναμη Πνεύματος Αγίου ώ στε να μπορεί δια του Πνεύματος να θανατώνει κάθε έργο της σάρκας (Γαλάτας,ε':19-21).

Η αλήθεια είναι ότι σε αυτόν τον αγώνα που κάνει ο χριστιανός υπάρχουν δυσκολίες στις οποίες δοκιμάζεται πίστη του στον Κύριο. Άλλωστε ο Κύριος έχει πει ότι είναι στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός που οδηγεί στην αιώνια ζωή (Ματθαίος,ζ':14). Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι όταν ο Κύριος δια του αποστόλου Παύλου, θεράπευσε στα Λύστρα ένα χωλό, οι κάτοικοι θεοποίησαν τους αποστόλους Βαρνάβα και Παύλο, τον μεν Βαρνάβα ονόμασαν Δία, τον δε Παύλο Ερμή και ήρθε ο ιερέας του Δία με ταύρους και στέμματα να προσφέρει σ' αυτούς θυσία. Οι απόστολοι τους σταμάτησαν και τους είπαν να αφήσουν αυτά τα μάταια και να επιστρέψουν στον ζωντανό Θεό. Οι Ιουδαίοι που κυνηγούσαν τους αποστόλους, έπεισαν τους όχλους και λιθοβόλησαν τον Παύλο και τον έσυραν έξω από τη πόλη, νομίζοντας ότι είναι νεκρός. Όμως όταν πήγαν κοντά του οι μαθητές, αυτός σηκώθηκε και μαζί με τον Βαρνάβα πήγαν στη Δέρβη και στη συνέχεια επέστρεψαν σε Λύστρα, Ικόνιο και Αντιοχεία, στηρίζοντας τις ψυχές των μαθητών, προτρέποντας να μένουν στη πίστη και διδάσκοντας ότι δια πολλών θλίψεων πρέπει να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών (Πράξεις,ιδ':8-22). Αυτό που διαπιστώνουμε από αυτή την ιστορία είναι ότι οι όχλοι πείστηκαν στα λόγια των πονηρών ανθρώπων παρά στα λόγια των ανθρώπων του Θεού, παρ' όλο που είδαν το θαύμα της θεραπείας του χωλού που είχε κάνει ο Θεός. Βέβαια ο απόστολος Παύλος δεν τα έβαλε με το Θεό που άφησε να τον λιθοβολήσουν, γιατί είχε πάρει την απόφαση του θανάτου και γιατί αγαπούσε τον Κύριο πάνω από όλους και όλα, όπως φαίνεται από τα λόγια του: «διότι εις εμέ το ζήν είναι ο Χριστός, και το αποθανείν κέρδος» (Φιλιππησίους,α':21) και όπως απέδειξε, όσο κανείς άλλος, με τη ζωή του.

Όσοι άνθρωποι μέσα στην Αγία Γραφή μείνανε πιστοί στον Κύριο παρ' όλες τις μεγάλες δοκιμασίες που πέρασαν, βγήκαν κερδισμένοι. Είναι γνωστή σε πολλούς, η ιστορία με τους τρεις παιδιάς (Σεδράχ, Μισάχ και

Αβδέ-νεγώ) που δεν προσκυνήσανε την εικόνα που έκανε ο Ναβουχοδονόσορ και η τιμωρία ήταν να ριχτούν ζωντανοί στο καμίνι της φωτιάς. Είναι αξιοσημείωτη η απάντηση που έδωσαν στον Ναβουχοδονόσορ όταν τους απειλούσε, που του είπαν ότι Θεός είναι δυνατός να τους ελευθερώσει από το καμίνι της φωτιάς αλλά και αν δεν το κάνει, εκείνοι δεν θα προσκυνούσαν την εικόνα και τους θεούς του. Ο Ναβουχοδονόσορ οργίστηκε και διέταξε να ριφθούν ζωντανοί στο καμίνι. Ο Κύριος όμως επενέβη, ήταν μαζί τους μέσα στη φωτιά και δεν κάηκε ούτε τρίχα τους. Αυτό το είδαν όλοι και ο Ναβουχοδονόσορ κατάλαβε ότι οι τρεις παιδιά πιστεύουν στον αληθινό Θεό (Δανιήλ, γ'). Συνεπώς όταν παρά τις δυσκολίες που περνάμε, μένουμε σταθεροί στην πίστη μας στο Θεό, Αυτός κάνει θαυμαστές ενέργειες που ανθρωπίνως είναι αδύνατες.

Συνοψίζοντας λέμε ότι ο Θεός ήρθε στη ζωή μας, μας έσωσε και μας έκανε παιδιά Του, για να Τον γνωρίζουμε σαν Πατέρα που αγαπάει και εκπαιδεύει σωστά τα παιδιά Του, ώστε να του μοιάσουνε στην αγάπη. Για να περάσουμε επιτυχώς την παιδεία του Πατέρα Θεού είναι απαραίτητο να εκτιμήσουμε σωστά τη σωτηρία που μας χάρισε και με φόβο και τρόμο να την εργαζόμαστε, για να μη τη χάσουμε. Να ξέρουμε ότι αγώνας των προσευχών μας δεν είναι μάταιος, ότι Θεός σαν καλός Πατέρας, πάντα μας ενισχύει και μας διδάσκει με το Άγιο Του Πνεύμα και εφόσον είμαστε στο θέλημά Του, μας υπόσχεται ότι δεν θα μας αφήσει να πειραστούμε παραπάνω από τη δύναμή μας, αλλά μαζί με τον πειρασμό θα κάνει και την έκβαση ώστε να μπορούμε να υποφέρουμε (Α' Κορινθίους, ι':13). Αμήν !